



Nog nooit van mijn leven ben ik in mijn vacantiетijd met zoveel jonge vrouwen van alle hoeken en gaten van Europa bij elkaar geweest, en nog nooit heb ik zoveel uiteenlopende typen bij elkaar gezien, die in de grond toch weer zo precies op elkaar lijken.

Daar heb je nu de Italiaansen, om mee te beginnen. Hoe ziet een Italiaanse eruit? Het antwoord laat zich raden: Ravenzwarte lokken, donkere vurige ogen, levendig, mooi, hartstochtelijk.

Jawel. Van de vijf Italiaansen, die hier zijn, en die ik dagelijks met plezier gadesla, zijn er drie lichtblond, hebben grijs-blauwe ogen en zijn rustig en bedaard. Dat wil zeggen... Als ik Maria Grazia uitzonder. Maria Grazia is wezenlijk in alle opzichten formidabel. Men zegt, dat ze pas een-en-twintig is. Ik vraag me af, als ze nu al een dergelijke omvang heeft, wat ze dan wel zal lijken op haar veertigste. Maria Grazia is helemaal geen gratie — o heden nee. Ze heeft krullerig koperkleurig blond haar, haar wenkbrauwen verft ze zwart bij, en haar lippen kleurt ze bij voorkeur zo oranje-rood als een zonsopgang. Daarbij heeft ze een hese, doordringende stem, die een van de meisjes hier eens raak met een pauwestem heeft vergeleken. Nee, ik ben eerlijk gezegd een beetje huiverig van Maria Grazia, ik vind haar een tikje grof en een paar tikjes ordinar. Maar als we voor twee dagen naar Genève trekken met een bont internationaal gezelschap, en ik met twee Italiaansen op één kamer moet logeren — dan blijkt de dikke opgeverfde Maria Grazia met haar rauwe stemgeluid een beste goedgehartige meid, die te mijner eer uitsluitend Frans blijft spreken met haar landgenootje, omdat ik immers van hun rap zangerig Italiaans geen steek versta. En ze put zich uit in een geanimeerde conversatie, terwijl ze ondertussen de menie van haar lippen boent. Wat zal men in 't hotel morgen blij zijn met die handdoek met een hele avondhemel erop. — Och, ze zijn eigenlijk alle vijf lief, die drie blonde en twee gitzwarte Italiaantjes. En ze zijn zo aardig onder elkaar, hoewel ze in leeftijd heel wat verschillen. En ze noemen elkaar steevast met naam en toenaam, hoeveel haast ze ook hebben om elkaar wat te vertellen. In de

autobus glimlacht iedereen om dat zangerige: Signorina Maria Grazia; Signorina Carla Maria, Signorina Vittoria. Ik vraag me af, of ze, als ze hooggaande ruzie hadden, ze elkaar nog niet gracieus met die volledige titels zouden teljif gaan? Signorina Vittoria heeft mijn hart gestolen. Ze is groot en donker, met krullend weerbarstig zwart haar en mooie blinkend-witte tanden, en ze heeft een vriendelijk woord voor iedereen. Ze is correct, angstig correct, een wezenlijk voorbeeldig kind, ze zal nooit zonder handschoenen op excursie gaan en ze vertelt me ernstig, dat ze in Italië nooit ongechaperoneerd uitgaat — alsof ze achttien is in plaats van dertig... Op een avond staat de hele Italiaanse kolonie in druk gesprek in de hall van onze herbergzame „Cité Universitaire“. Ze spreken Frans, om zich te oefenen, en ik vang op: l'Abyssinie. — Een jonge kleine drukke Italiaan gesticuleert heftig met zijn handen: „Maar we moeten toch koloniën hebben...“ Vittoria leunt tegen de deurpost. „Ik ben zo bang,“ prevelt ze. „Mijn jongste broer is op 't ogenblik op de Ecole Militaire... Als er oorlog komt — o, ik ben zo bang...“ En ze rilt.

De Amerikaantjes — o, de Amerikaantjes zijn



Een jonge Italiaan gesticuleert drijftig.



...dat ze zich werkelijk netjes gewassen heeft.

alleraardigst. Ze zijn aangekomen met een heel gezelschap, onder de hoede van een nog jonge professor, die ongelooflijk goed Frans spreekt. Een loffelijke uitzondering op de regel. En zijn studentjes zijn bijna allemaal heel jong, heel slank en heel modieus. En verven haar lieve mondjes karmijn- en geranium-rood — volslagen onwaarschijnlijk. Ze kleden zich met een verbluffend goede smaak, die haar al te magere kinderfiguurtjes doet vergeten, en er is er een bij, een donkerharig beeldje met een Madonna-gezichtje, die we eenparig tot de beauté van de Cité hebben verklaard. . . . Maar ze zijn aardig, die jonge dingen van de andere zijde van de Atlantische Oceaan. — Ze glimlachen altijd vriendelijk, en zien er op elk uur van de dag uit, alsof ze zo uit een doosje komen. Er is er ééntje bij, een blondje met een fijn intelligent gezichtje, die de beeldigste jurken met losse jasjes en veel strookjes draagt, en onberispelijk witte vlinderachtige organdie-kragen. Hoe speelt ze het klaar, om die zo kreukelloos uit haar koffers te toveren? Later hoor ik, dat ze een onderwijzeresje is, dat de kost verdient voor een moeder en een paar jonge broertjes, en dat ze hard, heel hard werkt gedurende deze vacantie-cursus. En als ik goed kijk, zijn de snoezige jurkjes ook maar heel gewone stoffjes. Maar — maar — wat ben je een lief elegant dapper klein ding, jou zwijgzaam blond Amerikaantje.

Je slaat hier zoveel grappige toneeltjes gade, zo ongemerkt. Je hoeft na het diner zo maar eens door de hall te slenteren, en je ogen open te zetten.

Er is een jonge Egyptenaar hier, een vriendelijke jongen met iets vaag Moors in zijn uiterlijk, wiens donkere ogen blijkbaar grote aantrekkingskracht uitoefenen op de Amerikaanse studentjes. Ik zie hem tenminste nog al eens eentje onder zijn vaderlijke hoede nemen, voor een wandelingetje na den eten. Om Frans te spreken, natuurlijk. . . . Als ik op een middag weer mijn ogen de kost geef in de hall, zie ik één van de Amerikaantjes, die op haar tenen moet gaan staan om bij zijn

derde knoopsgat te komen, haar rond gezichtje vragend naar hem opheffen. Precies een kind, dat laat zien, dat ze zich werkelijk netjes gewassen heeft. Ik zie, hoe de jonge Egyptenaar na een ernstige inspectie zijn hoofd schudt. Het Amerikaantje af. Na een paar minuten is ze terug, en heft haar snoetje nog eens gehoorzaam op. „Is het zo beter?“ vraagt ze, met een pruilmondje. Hij kijkt een seconde-lang ernstig, frons dan zijn wenkbrauwen en zegt beslist: „Nog niet.“ Nu moet ik zo onbedaarlijk lachen, als zij weer verdwenen is, dat hij alvast meelacht. „Ik weet wat u tegen haar gezegd hebt,“ plaagt ik. „Wel, wat dan?“ „Dat ze al te erg geverfd is vanavond.“ „Ja,“ zegt hij ernstig. „Ik wil niet naast een meisje lopen met al die rommel op haar gezicht.“ „Dat begrijp ik niet,“ zeg ik weer, hoofdschuddend. „En ze smeren het er nog wel allemaal op, om jullie manvolk te behagen.“ „Dan hebben ze het toch mis,“ zegt de afstammeling der Moren. Daar is het Amerikaantje weer terug, een tint bleker. Ze schudt haar korte krullen, en stampvoet. „Hassan, ik kàn het er niet afkrijgen.“ „Nu, voor deze keer dan,“ zegt Hassan grootmoedig en samen springen ze de treden af.

Als ik me omkeer, zie ik weer een andere grappige momentopname. Daar staat de Amerikaanse professor, en stelt een hevig blozend, maar copuet studentje voor aan een prachtexemplaar van een Frans officier. Hij is glimmend gelaarsd en glanzend-getrest, hij ziet er van voren en van achteren zo echt interessant, zo opgepoetst, zo krijgshaftig, enfin, zo echt op zijn Franse-officiers uit, en hij buigt zo galant, en zegt: „Enchanté. . . .“ En zij bloost van verrukking, dat er zo'n kraan van een Franse luitenant is op komen dagen om mee te converseren op een middagwandeling. Het is immers bekend gemaakt, dat je desverlangd een „heuse“ Fransman of Française kunt bestellen, om de taal beter te leren? En ons Amerikaantje paarde het aangename aan het nuttige, en vroeg haar professor, om een „nice French officer“ voor haar op te zoeken. En daar staat hij nu. Ik heb ontzaglijke pret, om haar naïeve kleine comédie, maar toch keer ik me een beetje verdrietig om. O die uniform, die mooie tressen en strepen. . . . Zolang als die nog onweerstaanbaar blijven voor meisjes als dit coquette studentje. . . . Zolang zullen er tanks zijn, en mitrailleurs, en traangas, en zal de oorlog zijn romantiek behouden. . . Ik geloof toch, dat ik geen van al mijn nieuwe kennissen zo aardig vind als Ingeborg. Inge-